

Arrest

nr. 192 252 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat J. HARDY en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 januari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 februari 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 februari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 maart 2017.

1.3. Op 18 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u een Palestijn bent die geregistreerd staat bij UNRWA als vluchteling, u verklaarde dat u woonachtig bent in het Libanese vluchtelingenkamp Rashidiyeh, dat u geboren bent op 11 september 1997 en steeds in het Rashidiyeh kamp woonde in het ouderlijke huis van uw vader dat zijn eigendom is. Het huis was reeds voordien in eigendom van uw grootvader en is gelegen vlak naast de medische praktijk van UNRWA in het kamp. U woonde daar met uw ouders en uw broers A.(...) en H.(...). Uw broer T.(...) vertrok ongeveer acht jaar voor uw vertrek uit Libanon, op de vlucht voor de gewapende groepering Jihad al Islam. Uw broer T.(...) woont nu in Groot-Brittannië. U heeft verder twee ooms die zijn getrouwd met Syrische vrouwen, woonachtig in Libanon, en uw grootouders en twee ooms langs moeders kant zijn woonachtig in het Ain el Hilweh vluchtelingenkamp. Tijdens de Libanon oorlog in 2006 vluchtte u voor een maand naar uw grootouders in het Ain el Hilweh vluchtelingenkamp, verder verbleef u heel de tijd in het Rashidiyeh vluchtelingenkamp. U kon financieel rondkomen in het kamp. Uw vader werkte reeds van voor uw geboorte in een winkel en verdiende omgerekend 20 dollar per dag. Uw oom sprong financieel bij, en UNRWA voorzag voedselhulp en medische hulp, zodat u het steeds financieel redde. Uzelf vervolmaakte uw school, volgde vakonderwijs in een instituut in Siblin in de regio van Saida als mecanicien maar vond niet meteen werk. In 2014 begon u te werken in een café in de stad Tyre dicht bij de zee. Daar verdiende u omgerekend tussen de 13 en 16 dollar per maand. Libanezen die er kwamen, hadden u niet altijd graag. U vond ook dat u niet genoeg verdiende. Einde van de zomer 2015 begon u te werken voor Jihad al Islam, een terroristische organisatie, als schoonmaker, en dit voor 500 dollar/maand. Dit puur om financiële redenen. U ging sinds enkele jaren elke vrijdag naar de Philisteen moskee bidden met vrienden. Dat was een moskee van deze organisatie Jihad al Islam en lag vlak naast hun kantoor. Eén van uw vrienden vertrok op een gegeven moment met Jihad al Islam op militair trainingskamp naar Iran. Enkele maanden later werd u in deze moskee schoonmaker. Men startte pogingen om u te rekruteren. U weigerde omdat u maar schoonmaker was. Men zei dat u geen keuze had omdat men dit verwacht van iedereen die voor hen werkt en u een contract getekend had waarin u zich bereid verklaarde met hen te werken. U vertelde dit uw vader, die u stuurde naar uw grootouders in het Ain el Hilweh kamp. U wist niet dat deze organisatie Jihad al Islam ook daar zijn mensen had. De beweging 'lokaliseerde' u in het Ain el Hilweh kamp en bracht u terug naar het Rashidiyeh kamp, alwaar u gedurende vijf dagen vastgehouden werd. Pas wanneer u tekende dat u bereid was te vechten, wilde men u vrijlaten. Uw vader kwam u zoeken maar hem werd verteld dat u niet op deze plaats werd vastgehouden. Uw vader kreeg hierop een dreigbrief opgestuurd, waarin werd uitgelegd dat u werd vastgehouden omdat u uw woord verbroken had. Na uw vrijlating bracht uw vader u meteen naar Beirut bij een vriend, die u in contact bracht met een smokkelaar. Na acht dagen wachten, vertrok u naar het buitenland.

Vanop de luchthaven van Beirut, nam u een vliegtuig naar Istanbul met een vals paspoort, van Istanbul naar België reisde u in een vrachtwagen doorheen verschillende landen. U kwam aan in België (u weet niet wanneer) en u diende een dag later asiel in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In het kader van uw asielaanvraag legde u volgende (originele) documenten neer: identiteitskaart, UNRWA kaart, badge van de moskee, drie dreigbrieven, verslag volkscomité, DHL bewijs. Alsook legde u een kopie voor van uw geboorteakte. Later liet u nog een kopie van uw diploma toekomen.

Uw twee jongste broers en ouders wonen nog steeds in het ouderlijke huis. Uw familie gaf u aan dat gemaskerde mannen van Jihad al Islam u verschillende keren komen zoeken zijn. De laatste keer was twee à drie weken geleden. Gemaskerde mannen kwamen langs, ze doorzochten het huis en haalden alles overhoop. Ze kwamen controleren of u daar was, ook al werkte de organisatie met informanten en gaf u aan dat deze organisatie wel wist dat u het land uit was. Na uw vertrek, hebben uw ouders het volkscomité van het kamp gecontacteerd en een brief laten opstellen omtrent uw problemen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd.

Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand

levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo volgde u onderwijs in een UNRWA school, en kregen u en uw familie voedselhulp en medische zorg van deze organisatie (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6-7-8). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U gaf aan dat in 2016 de organisatie Jihad al Islam u wilde rekruteren voor een gewapende strijd en u hiervoor verplichtte op militair trainingskamp naar Iran te gaan, dit nadat u ongeveer een jaar werkzaam was als schoonmaker in de Philisteen moskee in het Rashidiyeh vluchtelingenkamp, een moskee behorend tot de groepering Jihad al Islam. U sloot zich vrijwillig bij deze organisatie Jihad al Islam aan als werkracht vanaf het einde van de zomer 2015 (CGVS p.7-9, p.10). Nadat u weigerde op trainingskamp te gaan, werd u vervolgd, ontvoerd en opgesloten door deze organisatie tot u een akkoord ondertekende om op trainingskamp te vertrekken. Na vijf dagen werd u vrijgelaten en bent u meteen gevlucht voor deze gevaarlijke organisatie (CGVS p.10).

Hieromtrent dienen een aantal opmerkingen te worden geformuleerd. Gelet op het geheel van uw verklaringen, is het wel bijzonder frappant en zelfs ongeloofwaardig dat u verklaarde dat u geen problemen verwachtte met deze organisatie tot op het moment dat u door hen vervolgd werd, en u volgens uw verklaring niet wist dat dit een 'gevaarlijke organisatie' betrof waarvoor u begon te werken, dat u niet wist dat u omwille van uw werk wel eens een probleem met hen kon krijgen (CGVS p.10-12). U gaf immers aan dat uw oudste broer T.(...) reeds eerder vervolgd werd door dezelfde organisatie en hij net deze organisatie Jihad al Islam vreesde bij zijn vertrek uit Libanon zo'n acht à negen jaar eerder. Dat u hierbij duidelijk aangaf dat uw broer niet enkel een vrees had voor deze organisatie maar reeds eerder door Jihad al Islam vervolgd werd (CGVS p.3), is problematisch in het licht van uw verklaringen dat u niet dacht dat u een probleem zou kunnen krijgen met de organisatie en dacht dat deze organisatie een 'organisatie als alle andere was' (CGVS p.10). Dat u aangaf dat u de details van uw broer zijn problemen niet kent omdat u toen te jong was en dat uw vervolgers andere personen van Jihad al Islam zijn dan diegene die betrokken waren bij uw broer zijn vervolging (CGVS p.3-4), kan niet volstaan als uitleg daar er toch van uit kan worden gegaan dat het vertrek van uw broer en de redenen die hem hiertoe hadden aangezet wel eens ter sprake zouden komen binnen de familie. Het loutere feit dat uw broer vervolgd en bedreigd werd door dezelfde organisatie ondermijnt de geloofwaardigheid van het gegeven dat u zichzelf vrijwillig zou aansluiten bij deze organisatie en dit zonder uzelf te vergewissen dat deze organisatie gevaarlijk is voor u als persoon. Na confrontatie gaf u aan dat u enkel uw financiële situatie wilde veilig stellen als reden voor uw aansluiting bij deze organisatie (CGVS p.7, p.12). Zelfs indien dit het geval was, kan het niet overtuigen dat u niet eerder stil stond bij het risico dat u zou lopen, gelet op de voorgeschiedenis van uw broer én gelet op de volatiele omgeving van een Palestijns vluchtelingenkamp in Libanon ten tijde van de Syrische burgeroorlog die bij uw aantreden bij Jihad al Islam in 2015 al jaren woedde. Het was financieel ook absoluut niet noodzakelijk voor uw persoon om te werken bij deze organisatie. U gaf immers aan dat u werkte in een café en (pas) stopte met werken in dat café nadat u het werk vond in de moskee van deze organisatie (CGVS p.7), wat afbreuk doet aan uw bewering dat u uit financiële noodzaak in de moskee zou zijn gaan werken. U verdiende omgerekend reeds tot 16 dollar per dag in het café, alsook gaf u aan dat uw vader een vaste job had, een huis in eigendom had en uw familie financieel verder rond kon komen (CGVS p.5-7). Indien u zich als Palestijn in dat café waar u werkte gediscrimineerd voelde (CGVS p.7, p.19), vertaalde zich dat niet in uw gedrag gelet dat u niet meteen gestopt bent met dat werk en geen werk in een ander café of ander beroep zocht. U had immers een diploma mecanicien behaald waarmee u eerder een

tijdje werk zocht (CGVS p.7-8). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan deze door u geschilderde gang van zaken dan ook totaal niet overtuigen.

Het weinig geloofwaardig karakter van uw handelswijze blijkt ook uit volgende vaststellingen. Zo geeft u aan dat u pas ging werken nadat u de moskee behorend tot de organisatie reeds twee à drie jaar lang samen met uw vrienden frequenteerde (CGVS p.7, p.11). Dat u zich jarenlang naar de rand van het kamp zou begeven naar een moskee behorend tot de Jihad al Islam om te gaan bidden (CGVS p.7) is toch wel zeer verwonderlijk te noemen. U gaf immers aan dat u weet had dat in het kamp elke moskee tot een fractie behoorde: zo vernoemde u de Hamas moskee in het kamp en gaf u duidelijk aan dat u op de hoogte was dat deze Philisteen moskee behoorde tot Jihad al Islam (CGVS p.8, p.11). Mag het reeds verbazen dat u zich elke week zou begeven naar een moskee die toebehoort aan de Jihad al Islam beweging die uw broer het land deed ontvluchten, mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat wanneer u die moskee dan toch zo'n lange tijd bezocht, u de organisatie en haar motieven en objectieven wel degelijk kende en het gewelddadige karakter van de Jihad al Islam beweging u allerminst zou mogen verbazen. Daarenboven blijkt ook dat u wel degelijk indicaties had dat Jihad al Islam een gevaarlijke organisatie betrof, daar u bij het CGVS duidelijk aangaf dat u weet had dat Libanese criminelen zich aansloten bij deze organisatie, gezochte personen door de staat en drugshandelaars (CGVS p.8). Uw uitleg dat u in deze omstandigheden vrijwillig bereid zou zijn een jaar voor deze organisatie te werken als schoonmaker, voor een al bij al beperkte loonsopslag, en dit zonder enig risico in te schatten voor uzelf als persoon, kan dan ook absoluut niet overtuigen.

In verdere lijn kan ook absoluut niet overtuigen dat u enerzijds stelt reeds vóór u zich aansloot als schoonmaker te hebben geweten dat de organisatie militaire trainingskampen organiseerde voor de strijd in Syrië, en zich anderzijds niet bewust zou zijn geweest dat ook u hier wel eens op aangesproken zou kunnen worden. Want u die vanuit de moskee niet alleen reeds getuige was geweest dat de imams bezig waren met het rekruteren van jongeren (CGVS p.15), kende volgens uw verklaringen ook persoonlijk verschillende personen die deze trainingen volgden vanuit de moskee die u elke vrijdag bezocht (CGVS p.11-12). Met een van de jongeren die militaire trainingen volgde was u zelfs bevriend, zo gaf u aan. U kende A.(...) A.(...) A.(...) nog voor u begon te werken in de moskee, op het moment dat deze A.(...) reeds op militair trainingskamp naar Iran was gegaan, volgens uw uitleg (CGVS p.11-12). Deze verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. Deze A.(...) had reeds zijn militaire trainingskamp van een maand in Iran achter de rug toen u hem leerde kennen en werd drie à vier maanden voor u begon te werken, gerekruteerd voor deze opleiding, zo gaf u aan (CGVS p.12). U wist dus vóór u in dienst trad reeds perfect dat deze militaire trainingen bij de organisatie hoorden. Ook dit strookt niet met het beeld dat u ophangt dat u het gevaar van deze organisatie niet kon inschatten, zoals u verklaarde (CGVS p.10-11). Blijkt immers uit uw verklaring dat later deze vriend van u ook gerekruteerd is om in Syrië te gaan vechten (CGVS p.11-12) en u bij het CGVS aangaf dat u weet heeft van rekruteringscampagnes (CGVS p.11). Uw uitleg kan dan ook bezwaarlijk overtuigen dat u geen goed zicht had op deze trainingskampen (CGVS p.10-12). Zo gaf u aan bij het CGVS dat u dacht dat zo'n training enkel basistraining is, zoals deze ook door Fatah georganiseerd wordt (CGVS p.12). Gevraagd naar informatie over de organisatie Jihad al Islam, noemde u de organisatie een organisatie zoals 'alle anderen', zoals Hamas en Fatah, zonder meer en gaf u enkel aan dat de organisatie leden en bewakers had (CGVS p.10). Nergens gaf u aan dat u de objectieven van de organisatie Jihad al Islam kende wanneer u ernaar gevraagd werd (CGVS p.10-12). Gelet op bovenstaande verklaringen is het bijzonder opmerkelijk dat men u, die louter schoonmaker zou zijn geweest, die geen eerdere blijk van interesse gaf en niets wist van de organisatie, zou oproepen voor een gewapende strijd in Syrië, alsook dat men u niet enkel zou vragen of selecteren voor een gewapende militaire training in Iran maar u er ook toe zou verplichten. U gaf immers aan dat er een gans netwerk is van imams die rekruteren in de moskee, dat hiertoe werd opgeroepen in de moskee, dat voor de strijd flyers werden uitgedeeld (CGVS p.12, 16) en dit met succes. Immers gaf u aan dat u persoonlijk weet heeft dat er verschillende vrijwilligers waren die zich aanboden (CGVS p.12), alsook gaf u dus aan dat criminele personen gezocht door de staat zich bij de organisatie aansloten (CGVS p.8). Redelijkerwijs mag aangenomen worden, dat er onder deze personen betere profielen en potentiële strijders zijn dan u als schoonmaker. U gevraagd naar een reden dat u verplicht gerekruteerd werd, geeft u nochtans als enige reden aan dat dit verwacht wordt van iedereen die werkzaam was voor de organisatie (CGVS p.7), een uitleg die gelet op de aangeboden vrijwilligers en uw gebrekkige motivatie en profiel mag verbazen.

Verder is het opvallend dat u gelet op uw jarenlange omgang in de moskee, en als werknemer van Jihad al Islam, het risico niet zou inschatten dat er ook in het Ain el Hilweh kamp leden van Jihad al Islam zijn, en deze u zouden kunnen lokaliseren (CGVS p.5). Dat u beweerde dat u naar het Ain el Hilweh kamp vluchtte om u daar definitief te gaan vestigen en daar werk te gaan zoeken (CGVS p.15), toont des te

meer het ongeloofwaardige karakter aan van uw beweringen. De veiligheidssituatie in dat vluchtelingenkamp Ain el Hilweh is immers slecht te noemen net dankzij militieën die Syriëstrijders rekruteren en Libanese criminelen die zich verschuilen. Het Ain el Hilweh kamp is net een aantrekkingspool voor militante organisaties en personen, wat het onwaarschijnlijk maakt dat u daar naartoe zou willen verhuizen, gelet dat u beweerde voor zulke organisaties uw eigen kamp ontvlucht te zijn (CGVS p.10, zie ook kopie info toegevoegd aan de blauwe map). Dat u op geen enkel ogenblik stil stond bij deze elementen, werkt beslist niet in uw voordeel.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat Jihad al Islam, na de moeite die ze gedaan hadden u te ontvoeren en gedurende 5 dagen te detineren, u zomaar vrij zouden laten en gesommeerd zouden hebben de volgende dag terug te komen (CGVS p.10). Ze konden toch immers niet uitsluiten dat u de vlucht zou grijpen, wat u ook gedaan hebt, en al hun moeite tevergeefs zou zijn, temeer ze u onder druk het document waardoor u toestemde te gaan strijden, hebben laten ondertekenen. Deze door u beweerde gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.

Ook uw documenten kunnen de appreciatie niet ombuigen in een voor u positieve zin. Wat betreft uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, geboorteakte, UNRWA kaart) en diploma, hebben deze louter betrekking op uw identiteit en scholing. Dit staat niet ter discussie. Wat betreft de badge van de moskee, betreft het een louter geplastificeerd briefje wat door éénieder (na-)gemaakt kan worden. Wat betreft de dreigbrieven en het verslag van het Volkscomité dient te worden opgemerkt dat u deze pas recent door uw broer tezamen werden opgestuurd toen u reeds in België was (CGVS p.3, 17). Bij Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat de drie dreigbrieven aan uw huis in het Rashidiyeh kamp werden afgeleverd in de periode dat u zelf in Saïda ondergedoken leefde bij uw grootouders waar u een week verbleef in oktober 2016 (zie Vragenlijst, Vraag 3, Punt 5). Deze uitleg correspondeert evenwel niet met de inhoud van de documenten en met de uitleg die u aan het CGVS presenteerde (CGVS p.13, p.14-17 en zie Groene map). Bekijken we deze dreigbrieven, wordt al snel duidelijk dat maar één brief gedateerd is in oktober 2016, de andere twee brieven zijn respectievelijk gedateerd op 15 november 2016 en 13 december 2016 (CGVS p.14-16), data die dateren van na de beweerde periode. Deze dreigbrieven kunnen dan ook niet weerhouden worden als elementen die in uw voordeel pleiten. De brief van het Volkscomité werd opgemaakt ter uwen behoeven en heeft geen objectieve bewijswaarde. Dergelijke stukken hebben sowieso enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn.

Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen

noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (CGVS p.2, p.18 en zie Groene Map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidiyeh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt dat u beroep kon doen op de bijstand van de UNRWA, zo hebt u scholing gekregen, medische zorgen (hulp en doorverwijzing en u en uw gezin woonden vlak naast de medische UNRWA praktijk waardoor uw vader bij een zwaar incident doorverwezen is kunnen worden; CGVS p.5-6), alsook blijkt dat u en uw gezin van de UNRWA voedselhulp kreeg, onder meer: bloem, suiker, zout, en voedsel in het algemeen (CGVS, p.6). Verder blijkt dat u het vak van mecanicien hebt kunnen leren en een van uw broers momenteel universitaire studies doet (CGVS; p.8-9). U gaf aan dat uw gezin financieel rond kon komen (CGVS p.7); dat uw vader reeds jarenlang (hij begon er voor uw geboorte) werkt in een winkel in de verkoop (CGVS p.7); dat uw oom die verpleger was buiten het kamp bijsprong financieel (CGVS p.7), dat uw huis met 3 slaapkamers, badkamer en keuken de eigendom is van uw vader, als enige overgebleven familielid in het Rashidiyeh vluchtelingenkamp, nadat het huis eerst reeds in eigendom was van de familie (CGVS p.6).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend

geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen.

Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 52/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 1, A (2) en 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij in een eerste onderdeel het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist als zou hij niet aannemelijk maken dat zijn vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Hij onderneemt hierbij een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de

groepering Jihad al Islam waardoor hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou hebben bevonden te verklaren of te weerleggen.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij voert aan dat de bijstand die UNRWA biedt humanitair van aard is en UNRWA Palestijnse vluchtelingen geen bescherming biedt tegen daden van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Verzoeker vervolgt dat het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult 'maar' een plan is en geen beleid. Het beschrijft de werkelijkheid dus niet. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het is bovendien een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Verzoeker citeert bovendien een artikel van Al Jazeera waaruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal "*special hardship cases*" (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. Uit informatie van UNHCR (stuk 6 toegevoegd aan het verzoekschrift) blijkt bovendien dat door de toestroom van Syrische vluchtelingen de infrastructuur van de kampen nog rampzaliger is geworden en de door UNRWA geleverde bijstand werd ingeperkt. Verzoeker meent dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon in het algemeen en ten aanzien van hem in het bijzonder. UNRWA slaagt er immers niet in om hen een menswaardig leven te laten leiden. In dit geval kan volgens verzoeker gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen en dat de bijstand van UNRWA "*om welke reden dan ook*" is opgehouden in de zin van artikel 1, D, lid 2 van de Vluchtelingenconventie. Om deze reden meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1, D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

In een derde onderdeel wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer in de praktijk te toetsen. In het administratief dossier ontbreekt concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, alsook cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker, die voorts laat gelden dat er tot op heden er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon. Tot slot haalt verzoeker aan dat een aantal bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de voorschriften opgelegd in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen niet werden nageleefd.

Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of hij kan terugkeren, aldus verzoeker, die meent dat voor een correcte toepassing van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Hij wijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het

Vluchtelingenverdrag (RvV nr. X van 8 augustus 2013, RvV nr. X van 10 april 2013 en RvV nr. X van 31 januari 2013). Tevens verwijst hij naar twee arresten van de Raad waarin wordt gewezen op de noodzaak om de impact van de sektarische spanningen in Libanon en van de vluchtelingenstroom vanuit Syrië op de reeds precaire situatie in de vluchtelingenkampen te onderzoeken in het kader van de beoordeling van de mogelijkheid tot terugkeer (RvV nr. X van 30 september 2013 en RvV nr. X van 8 oktober 2013). Deze elementen werden niet onderzocht in de bestreden beslissing, aldus verzoeker, die aanvoert dat zijn kansen tot terugkeer als soenniet nochtans ernstig zijn verkleind.

Vervolgens betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten. Hij voert hierbij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bewijst dat deze documenten niet authentiek zouden zijn en dat deze stukken minstens als begin van bewijs moeten worden beschouwd.

Tot slot betoogt verzoeker dat een verwijderingsmaatregel onmogelijk verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, rekening houdend met alle relevante feiten van deze zaak, met name het feit dat verzoeker een soennitisch Palestijns vluchteling is, dat hij daardoor het doelwit vormt van marginalisatie en systematische discriminatie in Libanon, dat hij problemen ondervindt op zijn werk in de stad Tyre waarvoor noch UNRWA noch de Libanese autoriteiten bescherming konden bieden, dat hij zich daardoor genoodzaakt zag een job aan te nemen bij een moskee die tot een islamitische groepering behoorde, dat hij geweigerd heeft zich naar het militaire trainingskamp te begeven, dat hij om deze reden gedetineerd werd en zijn familie na zijn vlucht bedreigingen kreeg van de groepering, dat hij niet op de bijstand van UNRWA kon rekenen qua bescherming of om zijn socio-economische situatie in het kamp te verbeteren en dat de leefomstandigheden en veiligheid in de vluchtelingenkamp verergerd zijn sinds de Syrische oorlog wat nog bijkomende druk uitoefent op de Palestijnse vluchteling die al in Libanon aanwezig waren, dient naar mening van verzoeker besloten te worden dat er ernstig aanwijzingen zijn dat zijn terugkeer een reëel risico inhoudt voor onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn wil, dat hij onvoldoende bijstand van UNRWA krijgt en dat het onzeker is of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Om deze redenen en op basis van de informatie en argumenten die hij aanbrengt, niet of minstens onvoldoende onderzocht door verwerende partij, meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1, D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie, of in ondergeschikte orde en voor dezelfde redenen, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document *"Rashidieh camp"* van UNRWA, het artikel *"Palestinian Refugees Flee Syria to Find Poor Conditions in Lebanese Camps"* van The New York Times van 29 mei 2013, het artikel *"UN struggles to rebuild Palestinian refugee camp"* van Al Jazeera van 4 februari 2017, een uittreksel uit *"The situation of Palestinian refugees in Lebanon"* van UNHCR van februari 2016 en het artikel *"Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure"* van M. Claes, T.Vreemd. 2014/1.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een dreigbrief van Jihad al Islam dd. 3 augustus 2017 met vertaling in het Frans, een attest van de Palestinian Liberation Organisation dd. 7 augustus 2017 met vertaling in het Frans en foto's van verzoekers ouderlijk huis.

2.2.2. Op 4 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *"Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon"* van 20 januari 2017, de COI Focus *"Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon."* van 14 juni 2017 en de COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 2 juni 2017.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aanzet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 mei 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de

UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.11.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt overwogen *“U gaf aan dat in 2016 de organisatie Jihad al Islam u wilde rekruteren voor een gewapende strijd en u hiervoor verplichtte op militair trainingskamp naar Iran te gaan, dit nadat u ongeveer een jaar werkzaam was als schoonmaker in de Philisteen moskee in het Rashidiyeh vluchtelingenkamp, een moskee behorend tot de groepering Jihad al Islam. U sloot zich vrijwillig bij deze organisatie Jihad al Islam aan als werkkraacht vanaf het einde van de zomer 2015 (CGVS p.7-9, p.10). Nadat u weigerde op trainingskamp te gaan, werd u vervolgd, ontvoerd en opgesloten door deze organisatie tot u een akkoord ondertekende om op trainingskamp te vertrekken. Na vijf dagen werd u vrijgelaten en bent u meteen gevlucht voor deze gevaarlijke organisatie (CGVS p.10).*

Hieromtrent dienen een aantal opmerkingen te worden geformuleerd. Gelet op het geheel van uw verklaringen, is het wel bijzonder frappant en zelfs ongeloofwaardig dat u verklaarde dat u geen problemen verwachtte met deze organisatie tot op het moment dat u door hen vervolgd werd, en u volgens uw verklaring niet wist dat dit een ‘gevaarlijke organisatie’ betrof waarvoor u begon te werken, dat u niet wist dat u omwille van uw werk wel eens een probleem met hen kon krijgen (CGVS p.10-12). U gaf immers aan dat uw oudste broer T.(...) reeds eerder vervolgd werd door dezelfde organisatie en hij net deze organisatie Jihad al Islam vreesde bij zijn vertrek uit Libanon zo’n acht à negen jaar eerder. Dat u hierbij duidelijk aangaf dat uw broer niet enkel een vrees had voor deze organisatie maar reeds eerder door Jihad al Islam vervolgd werd (CGVS p.3), is problematisch in het licht van uw verklaringen dat u niet dacht dat u een probleem zou kunnen krijgen met de organisatie en dacht dat deze organisatie een ‘organisatie als alle andere was’ (CGVS p.10). Dat u aangaf dat u de details van uw broer zijn problemen niet kent omdat u toen te jong was en dat uw vervolgers andere personen van Jihad al Islam zijn dan diegene die betrokken waren bij uw broer zijn vervolging (CGVS p.3-4), kan niet volstaan als uitleg daar er toch van uit kan worden gegaan dat het vertrek van uw broer en de redenen die hem hiertoe hadden aangezet wel eens ter sprake zouden komen binnen de familie.

Het loutere feit dat uw broer vervolgd en bedreigd werd door dezelfde organisatie ondermijnt de geloofwaardigheid van het gegeven dat u zichzelf vrijwillig zou aansluiten bij deze organisatie en dit zonder uzelf te vergewissen dat deze organisatie gevaarlijk is voor u als persoon. Na confrontatie gaf u aan dat u enkel uw financiële situatie wilde veilig stellen als reden voor uw aansluiting bij deze organisatie (CGVS p.7, p.12). Zelfs indien dit het geval was, kan het niet overtuigen dat u niet eerder stil stond bij het risico dat u zou lopen, gelet op de voorgeschiedenis van uw broer én gelet op de volatiele omgeving van een Palestijns vluchtelingenkamp in Libanon ten tijde van de Syrische burgeroorlog die bij uw aantreden bij Jihad al Islam in 2015 al jaren woedde. Het was financieel ook

absoluut niet noodzakelijk voor uw persoon om te werken bij deze organisatie. U gaf immers aan dat u werkte in een café en (pas) stopte met werken in dat café nadat u het werk vond in de moskee van deze organisatie (CGVS p.7), wat afbreuk doet aan uw bewering dat u uit financiële noodzaak in de moskee zou zijn gaan werken. U verdiende omgerekend reeds tot 16 dollar per dag in het café, alsook gaf u aan dat uw vader een vaste job had, een huis in eigendom had en uw familie financieel verder rond kon komen (CGVS p.5-7). Indien u zich als Palestijn in dat café waar u werkte gediscrimineerd voelde (CGVS p.7, p.19), vertaalde zich dat niet in uw gedrag gelet dat u niet meteen gestopt bent met dat werk en geen werk in een ander café of ander beroep zocht. U had immers een diploma mecanicien behaald waarmee u eerder een tijdje werk zocht (CGVS p.7-8). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan deze door u geschilderde gang van zaken dan ook totaal niet overtuigen.”

Waar verzoeker het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen tracht te ontcrachten, stellende dat hij jong was wanneer zijn broer uit het vluchtelingenkamp is gevlucht, dat de redenen van diens vertrek hem nooit werden meegedeeld door zijn broer of zijn ouders en dat hij aldus niet met zekerheid weet of zijn broer inderdaad problemen heeft gekend met Jihad al Islam, kan de Raad slechts vaststellen dat deze uiteenzetting in het verzoekschrift niet te rijmen valt met verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verklaringen welke duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en waar verzoeker stellig en zonder gewag te maken van enige twijfel beweerde dat zijn broer T. reeds eerder vervolgd werd door Jihad al Islam en dat hij net deze organisatie vreesde bij zijn vertrek uit Libanon zo'n acht à negen jaar eerder (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4). Door in het onderhavige verzoekschrift een geheel andere versie van zijn verhaal naar voor te schuiven dan hetgeen hij tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal uit de doeken deed, slaagt verzoeker er allerminst in de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden gevolgd in diens oordeel dat het – gelet op de voorgeschiedenis van zijn broer en gelet op de volatiele omgeving van een Palestijns vluchtelingenkamp in Libanon ten tijde van de Syrische burgeroorlog die bij zijn aantreden bij Jihad al Islam in 2015 al jaren woedde – volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht waar verzoeker verklaart dat hij geen problemen verwachtte met Jihad al Islam tot op het moment dat hij door hen vervolgd werd, dat hij niet wist dat dit een 'gevaarlijke organisatie' betrof waarvoor hij begon te werken, dat hij dacht dat het een 'organisatie als alle anderen was', dat hij niet eerder stil stond bij het risico dat hij mogelijks zou lopen en dat hij niet dacht dat hij omwille van zijn werk wel eens een probleem kon krijgen met hen. Het feit dat zijn broer in het verleden reeds vervolgd en bedreigd werd door dezelfde organisatie ondermijnt immers de geloofwaardigheid van het gegeven dat verzoeker zich vrijwillig zou aansluiten bij deze organisatie en dit zonder zich te vergewissen of deze organisatie gevaarlijk kon zijn voor zijn persoon. Dat verzoeker zijn sollicitatie en later zijn werk bij de moskee naar eigen zeggen nooit als een officiële aansluiting bij Jihad al Islam heeft beschouwd en dat zijn werk als schoonmaker een 'gewone job' was die niets met politiek te maken had, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Gelet op de actuele context in de Palestijnse vluchtelingenkampen, waar een machtsstrijd woedt tussen de verschillende groeperingen die allemaal aan rekrutering van jongen mannen doen, zoals blijkt uit het door verzoeker geciteerde artikel van The New York Times – gegeven waarvan verzoeker zich ook ten zeerste van bewust was zoals blijkt uit zijn verklaringen – kan verzoeker overigens bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij zich door zijn werk voor Jihad al Islam niet zou verbonden hebben aan deze groepering, noch dat zijn aansluiting bij deze groepering niet als vrijwillig kan worden beschouwd daar hij niet veel andere keuzes had om in het kamp met zijn familie te overleven. Verzoeker slaagt er in dit verband bovendien evenmin in te overtuigen waar hij in het verzoekschrift uiteenzet dat hij zich uit financiële overwegingen niet in een positie bevond om de job in de moskee af te wijzen, dat hij immers als soennitische Palestijn in het café waar hij werkte en waar zowel de baas als de klanten Libanezen waren het doelwit was van marginalisatie en discriminatie, dat zijn werkomstandigheden er dus ernstig werden bemoeilijkt door zijn afkomst en religie en er weinig hoop was op beterschap in de toekomst. Dat verzoeker zich als Palestijn in het café waar hij werkte werkelijk dusdanig gediscrimineerd en gemarginaliseerd voelde vertaalde zich immers niet in zijn gedrag.

Zo de door hem geschetste arbeidsomstandigheid inderdaad dermate ondraaglijk waren, kan namelijk niet worden ingezien waarom verzoeker niet meteen is gestopt met dat werk en hij geen job in een ander café of in een ander beroep heeft gezocht. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en pas stopte met werken in het café nadat hij werk vond in de moskee van Jihad al Islam, nota bene de groepering door wie zijn broer in het verleden werd vervolgd, haalt de geloofwaardigheid van zijn beweringen omtrent de marginalisatie en discriminatie waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest in het café in Tyre volledig onderuit. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat het voor verzoeker, die reeds tot 16 dollar per dag verdiende in het café in Tyre, financieel

niet noodzakelijk was om te gaan werken voor Jihad al Islam en dat de door hem geschetste gang van zaken dan ook totaal niet kan overtuigen.

De commissaris-generaal voegt hier nog pertinent aan toe: *“Het weinig geloofwaardig karakter van uw handelswijze blijkt ook uit volgende vaststellingen. Zo geeft u aan dat u pas ging werken nadat u de moskee behorend tot de organisatie reeds twee à drie jaar lang samen met uw vrienden frequenteerde (CGVS p.7, p.11). Dat u zich jarenlang naar de rand van het kamp zou begeven naar een moskee behorend tot de Jihad al Islam om te gaan bidden (CGVS p.7) is toch wel zeer verwonderlijk te noemen. U gaf immers aan dat u weet had dat in het kamp elke moskee tot een fractie behoorde: zo vernoemde u de Hamas moskee in het kamp en gaf u duidelijk aan dat u op de hoogte was dat deze Philisteen moskee behoorde tot Jihad al Islam (CGVS p.8, p.11). Mag het reeds verbazen dat u zich elke week zou begeven naar een moskee die toebehoort aan de Jihad al Islam beweging die uw broer het land deed ontvluchten, mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat wanneer u die moskee dan toch zo'n lange tijd bezocht, u de organisatie en haar motieven en objectieven wel degelijk kende en het gewelddadige karakter van de Jihad al Islam beweging u allerminst zou mogen verbazen. Daarenboven blijkt ook dat u wel degelijk indicaties had dat Jihad al Islam een gevaarlijke organisatie betrof, daar u bij het CGVS duidelijk aangaf dat u weet had dat Libanese criminelen zich aansloten bij deze organisatie, gezochte personen door de staat en drugshandelaars (CGVS p.8). Uw uitleg dat u in deze omstandigheden vrijwillig bereid zou zijn een jaar voor deze organisatie te werken als schoonmaker, voor een al bij al beperkte loonsopslag, en dit zonder enig risico in te schatten voor uzelf als persoon, kan dan ook absoluut niet overtuigen.”*, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht en dienvolgens door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.11.2. Met de argumentatie dat het feit dat verzoeker vrienden heeft die al gerekruteerd werden en op militair trainingskamp naar Iran waren gegaan er niet toe doet, dat deze vrienden zich immers vrijwillig bij de organisatie hebben aangesloten om de militaire training te volgen en geenszins gedwongen werden dit te doen en dat verzoeker niet redelijkerwijs kon verwachten dat hij als schoonmaker later met dwang gerekruteerd ging worden, komt verzoeker voorts niet verder dan het louter tegenspreken van de bevindingen van en de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij er evenwel niet in slaagt een ander licht te werpen op de motieven waar in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt uiteengezet: *“In verdere lijn kan ook absoluut niet overtuigen dat u enerzijds stelt reeds vóór u zich aansloot als schoonmaker te hebben geweten dat de organisatie militaire trainingskampen organiseerde voor de strijd in Syrië, en zich anderzijds niet bewust zou zijn geweest dat ook u hier wel eens op aangesproken zou kunnen worden. Want u die vanuit de moskee niet alleen reeds getuige was geweest dat de imams bezig waren met het rekruteren van jongeren (CGVS p.15), kende volgens uw verklaringen ook persoonlijk verschillende personen die deze trainingen volgden vanuit de moskee die u elke vrijdag bezocht (CGVS p.11-12). Met een van de jongeren die militaire trainingen volgde was u zelfs bevriend, zo gaf u aan. U kende A.(...) A.(...) A.(...) nog voor u begon te werken in de moskee, op het moment dat deze A.(...) reeds op militair trainingskamp naar Iran was gegaan, volgens uw uitleg (CGVS p.11-12). Deze verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen. Deze A.(...) had reeds zijn militaire trainingskamp van een maand in Iran achter de rug toen u hem leerde kennen en werd drie à vier maanden voor u begon te werken, gerekruteerd voor deze opleiding, zo gaf u aan (CGVS p.12). U wist dus vóór u in dienst trad reeds perfect dat deze militaire trainingen bij de organisatie hoorden. Ook dit strookt niet met het beeld dat u ophangt dat u het gevaar van deze organisatie niet kon inschatten, zoals u verklaarde (CGVS p.10-11). Blijkt immers uit uw verklaring dat later deze vriend van u ook gerekruteerd is om in Syrië te gaan vechten (CGVS p.11-12) en u bij het CGVS aangaf dat u weet heeft van rekruteringscampagnes (CGVS p.11). Uw uitleg kan dan ook bezwaarlijk overtuigen dat u geen goed zicht had op deze trainingskampen (CGVS p.10-12). Zo gaf u aan bij het CGVS dat u dacht dat zo'n training enkel basistraining is, zoals deze ook door Fatah georganiseerd wordt (CGVS p.12). Gevraagd naar informatie over de organisatie Jihad al Islam, noemde u de organisatie een organisatie zoals 'alle anderen', zoals Hamas en Fatah, zonder meer en gaf u enkel aan dat de organisatie leden en bewakers had (CGVS p.10). Nergens gaf u aan dat u de objectieven van de organisatie Jihad al Islam kende wanneer u ernaar gevraagd werd (CGVS p.10-12). Gelet op bovenstaande verklaringen is het bijzonder opmerkelijk dat men u, die louter schoonmaker zou zijn geweest, die geen eerdere blijk van interesse gaf en niets wist van de organisatie, zou oproepen voor een gewapende strijd in Syrië, alsook dat men u niet enkel zou vragen of selecteren voor een gewapende militaire training in Iran maar u er ook toe zou verplichten. U gaf immers aan dat er een gans netwerk is van imams die rekruteren in de moskee, dat hiertoe werd opgeroepen in de moskee, dat voor de strijd flyers werden uitgedeeld (CGVS p.12, 16) en dit met succes. Immers gaf u aan dat u persoonlijk weet heeft dat er verschillende*

vrijwilligers waren die zich aanboden (CGVS p.12), alsook gaf u dus aan dat criminele personen gezocht door de staat zich bij de organisatie aansloten (CGVS p.8). Redelijkerwijs mag aangenomen worden, dat er onder deze personen betere profielen en potentiële strijders zijn dan u als schoonmaker. U gevraagd naar een reden dat u verplicht gerekruteerd werd, geeft u nochtans als enige reden aan dat dit verwacht wordt van iedereen die werkzaam was voor de organisatie (CGVS p.7), een uitleg die gelet op de aangeboden vrijwilligers en uw gebrekkige motivatie en profiel mag verbazen.”

2.11.3. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar nog pertinent wordt overwogen “Verder is het opvallend dat u gelet op uw jarenlange omgang in de moskee, en als werknemer van Jihad al Islam, het risico niet zou inschatten dat er ook in het Ain el Hilweh kamp leden van Jihad al Islam zijn, en deze u zouden kunnen lokaliseren (CGVS p.5). Dat u beweerde dat u naar het Ain el Hilweh kamp vluchtte om u daar definitief te gaan vestigen en daar werk te gaan zoeken (CGVS p.15), toont des te meer het ongeloofwaardige karakter aan van uw beweringen. De veiligheidssituatie in dat vluchtelingenkamp Ain el Hilweh is immers slecht te noemen net dankzij milities die Syriëstrijders rekruteren en Libanese criminelen die zich verschuilen. Het Ain el Hilweh kamp is net een aantrekkingspool voor militante organisaties en personen, wat het onwaarschijnlijk maakt dat u daar naartoe zou willen verhuizen, gelet dat u beweerde voor zulke organisaties uw eigen kamp ontvlucht te zijn (CGVS p.10, zie ook kopie info toegevoegd aan de blauwe map). Dat u op geen enkel ogenblik stil stond bij deze elementen, werkt beslist niet in uw voordeel.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat Jihad al Islam, na de moeite die ze gedaan hadden u te ontvoeren en gedurende 5 dagen te detineren, u zomaar vrij zouden laten en gesommeerd zouden hebben de volgende dag terug te komen (CGVS p.10). Ze konden toch immers niet uitsluiten dat u de vlucht zou grijpen, wat u ook gedaan hebt, en al hun moeite tevergeefs zou zijn, temeer ze u onder druk het document waardoor u toestemde te gaan strijden, hebben laten ondertekenen. Deze door u beweerde gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.” Ook deze motieven, die bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas, blijven aldus gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

2.11.4. Ook de door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: “Ook uw documenten kunnen de appreciatie niet ombuigen in een voor u positieve zin. Wat betreft uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, geboorteakte, UNRWA kaart) en diploma, hebben deze louter betrekking op uw identiteit en scholing. Dit staat niet ter discussie. Wat betreft de badge van de moskee, betreft het een louter geplastificeerd briefje wat door éénieder (na-)gemaakt kan worden. Wat betreft de dreigbrieven en het verslag van het Volkscomité dient te worden opgemerkt dat u deze pas recent door uw broer tezamen werden opgestuurd toen u reeds in België was (CGVS p.3, 17). Bij Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat de drie dreigbrieven aan uw huis in het Rashidiyeh kamp werden afgeleverd in de periode dat u zelf in Saïda ondergedoken leefde bij uw grootouders waar u een week verbleef in oktober 2016 (zie Vragenlijst, Vraag 3, Punt 5). Deze uitleg correspondeert evenwel niet met de inhoud van de documenten en met de uitleg die u aan het CGVS presenteerde (CGVS p.13, p.14-17 en zie Groene map). Bekijken we deze dreigbrieven, wordt al snel duidelijk dat maar één brief gedateerd is in oktober 2016, de andere twee brieven zijn respectievelijk gedateerd op 15 november 2016 en 13 december 2016 (CGVS p.14-16), data die dateren van na de beweerde periode. Deze dreigbrieven kunnen dan ook niet weerhouden worden als elementen die in uw voordeel pleiten. De brief van het Volkscomité werd opgemaakt ter uwen behoeven en heeft geen objectieve bewijswaarde. Dergelijke stukken hebben sowieso enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn.” Verzoeker blijkt er in het verzoekschrift ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. In casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de badge van de moskee, de dreigbrieven en de brief van het Volkscomité niet kunnen opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde dreigbrief van Jihad al Islam dd. 3 augustus 2017, attest van de Palestinian Liberation Organisation dd. 7 augustus 2017 en foto's. Uit de foto's kan overigens op geen enkele wijze worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen, laat staan dat het om verzoekers ouderlijk huis zou gaan. Mede gelet op de manipuleerbaarheid van

dergelijke foto's kunnen deze aldus bezwaarlijk volstaan als bewijs van verzoekers bewering dat Jihad al Islam op 3 augustus 2017 zijn ouderlijk huis heeft doorzocht en hierbij zijn ouders heeft lastiggevalen en bedreigd. De Raad benadrukt in dit verband andermaal dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) en de aan de Raad op 4 september 2017 overgemaakte COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en "*sit-ins*" voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhindering van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat uit de beschrijving van het strategisch plan niet blijkt dat UNRWA nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, integendeel. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de fondsen niet effectief werden vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig niet geïmplementeerd kon worden.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidieh verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65).

Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande "*emergency appeals*" en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft

moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde “*special hardship cases*” behoort of dat hij beroep diende te doen op “*Emergency Program*” (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat UNRWA Palestijnse vluchtelingen geen bescherming biedt tegen daden van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “*bijstand of bescherming*” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1, D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1, D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1, D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie vervatte “*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA, waardoor verzoeker concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is.

Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “*Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt dat u beroep kon doen op de bijstand van de UNRWA, zo hebt u scholing gekregen, medische zorgen (hulp en doorverwijzing en u en uw gezin woonden vlak naast de medische UNRWA praktijk waardoor uw vader bij een zwaar incident doorverwezen is kunnen worden; CGVS p.5-6), alsook blijkt dat u en uw gezin van de UNRWA voedselhulp kreeg, onder meer: bloem, suiker, zout, en voedsel in het algemeen (CGVS, p.6). Verder blijkt dat u het vak van mecaniciens hebt kunnen leren en een van uw broers momenteel universitaire studies doet (CGVS; p.8-9). U gaf aan dat uw gezin financieel rond kon komen (CGVS p.7); dat uw vader reeds jarenlang (hij begon er voor uw geboorte) werkt in een winkel in de verkoop (CGVS p.7); dat uw oom die verpleger was buiten het kamp bijsprong financieel (CGVS p.7), dat uw huis met 3 slaapkamers, badkamer en keuken de eigendom is van uw vader, als enige overgebleven familielid in het Rashidiyeh vluchtelingenkamp, nadat het huis eerst reeds in eigendom*

was van de familie (CGVS p.6).” Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidiya van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “*een situatie van ernstige onveiligheid*” waarbij het “*de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is*”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Wat betreft zijn bewering in het café in Tyre waar hij werkte te zijn gediscrimineerd en gemarginaliseerd door de Libanese eigenaar en klanten, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 2.11.1..

Verzoeker maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar de systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te

tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft zoals ook blijkt uit wat voorafgaat. Verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker voert aan dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen

verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO *Najdeh*" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 4 maart 2016 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat het CGVS "*heeft nagelaten deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen.*", noch dat "*de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn.*". De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 4 maart 2016, dat een algemeen rapport betreft waarin de mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar het Libanese grondgebied beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 2 juni 2017) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een berm-bom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017.

Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende

groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooiën in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp verslechterd is sinds de Syrische oorlog, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoont dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker nog betoogt dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en hij zich aldus richt tegen het in de bestreden beslissing opgenomen advies, dient te worden benadrukt dat artikel 55/2, tweede lid de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wanneer hij uitsluit van de vluchtelingenstatus, oplegt een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Dit advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraag om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming

zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS